

Gierik 101, december 2008

Erik van Malder

Uit 'Suite voor Rita'

Hoe je met het licht speelt. En met
de vermoeide oude man die ik speel.
Dan liggen we in een schelp, dan
deinen we de werkelijkheid voorbij.
Later voel ik me versneden en bevrijd
en verlies verheugd elk besef van tijd.
Je deed het weer, de metamorfose,
de omtovering naar naakt gehaakt
en sliertig vervlochten.

Hoe je met licht speelt en ik voor altijd
schatplichtig blijf tegenover je geven:
hoe je me lieflijk en sluw doet herleven.
Ik ben niet van glas, niet van wolken,
jij laat mijn hoofd en hart bevolken
door schietgrage cherubijntjes.
Voor wie ik graag de schietschijf ben.
Mag ik straks - voor altijd -
de haan zijn, jij de hen?

Deinst de mens terug voor kerstsfeer
keert hij - verscheurd - in zichzelf weer,
wij ontdekken een spoor van vrolijkheid
en verliezen ons in 'n plooi van de tijd.

't Doet deugd weer eens zo te zijn,
gespeeld verlegen, verlegen om nog,
wat niet zou mogen, gebeurt dan toch,
vandaag krijgt niets of niemand ons klein.

't Zindert in me na, m'n liefste, de hele avond
en ik zie hoe je daar bij de arcades stond
en hoe we koffie met water dronken
en we samen in dromen verzonken.

't Zijn de verminkte winterse kerstdagen,
wanneer mensen over kwaaltjes klagen,
maar jij en ik schuiven de gordijnen dicht
en vrijen tot onze liefde ons helder verlicht.

David Troch

UITKOMST

wij weten niet hoeveel wij hebben. wij tellen allang
niet meer op onze vingers. wij rekenen erop dat wij
met niemand moeten delen; elke nacht leggen

wij ons te rusten naast dezelfde glimlach en schrikken
nog voor de vogels wakker. wij waken over het land
als over ons eigen kind. en van ons eigen kind houden

wij, ook nadat dat kind het huis uit is. wij voelen ons
nergens anders zo thuis als waar wij eigenhandig de
gordijnen sluiten. wij zijn gelukkig. wij zijn nukkig.

Sven Cooremans

nochtans leek destijds geen herinnering

aan zee:

men is met ouders en luidsprekers
komt met woorden naar buiten, in golven
vertragen gesprekken, vallen, monden, open: uit

de laatste sterftcijfers blijkt de levensverwachting
gestegen, in een ver land worden miljoenen woorden
uit de rekken gehaald en hier, hier wordt verbeelding

hier wordt verbeelding opgeroepen niet langer
aan het straatbeeld deel te nemen, het licht nog
warm, waren dit de hoofdpunten, sluit zich
de wond, valt vooralsnog de nacht niet
aan te raken, valt nog niet te reiken
naar wat wij elkaar vergeten zijn

te zeggen

dat het licht nog warm nu
en wij nog met ouders en zorgen omringd

Guy Commerman

EEN RUWE STEEN

Een steen ontmoet een golfslag
moet scharrelen en schuiven
schilfert soms en kaatst
en rust dan weer achter

Een steen die nog te zwaar
toch verder wil hoewel
niet weet waarom en weifelt
en zo vloeit water jaren nadat

Een steen ter plaatse blijft
en almaar kleiner en ronder wordt
en ontvankelijker voor een volgende
steen die ook niet weet waarom

Een ruwe steen zo zacht wordt
In het licht ...

Sven Peeters

AFSCHEIDSBRIEF AAN FONNS

lieve fons,

ooit dacht ik dat je van me hield,
dat je me wilde verwennen, fons
maar nu ik je wat beter heb leren kennen
merk ik dat je, 's avonds voor het slapen gaan,
alleen voor je eigen, benepen boekenkastje knielt.

ach, fons, je wil het allemaal een beetje overzichtelijk houden,
op bekend terrein, een duidelijk profiel,
en daarom kon je nooit écht van me houden,
ikke, de zachte anarchist, het stokje in het wiel

bekend terrein? dat is je wijk daar, van burenzorg vol
van fijne lieden, niet binnenin de stad maar erbuiten
de gevels zijn er mooi, de straten rustig, de buiken bol
de ideale plek om je van de wereld af te sluiten

je koestert de schrijvende Nieuwe Belg, dat exotisch fenomeen!
die prachtbloem gebroken ontloken doorheen
de grijze bakstenen muur van de Vlaamsche literatuur!
maar toen vond de staat bij een Anatoliër een financieel probleem
je solidariteit en die van je collega's bleek van korte duur

en, beste fons, wat moet ik nu vertellen aan onze debutanten?
dat ze goed schreven maar op verkeerd papier?
dat het geen blijvers zullen zijn maar toevallige passanten?
jij ontnam menig schrijver het plezier

lieve fons
het is nu uit tussen ons

sinds kort betaal ik zelf de huur
je verklaringen zijn me te zuur
je onvoorspelbaarheid te duur

is ondertekend,

de literatuur

15 november 2008, Dag van de Koning
Coo, Zuid-België

